

вия. Появиха се нови и учени майстори, нѣкогашната благотворителностъ изчезна, сърцата на хората истиннаха къмъ вѣрата и къмъ черквитѣ. Никой вече не му поръчваше икони. Заредиха се и сѣмейни нещастия: помина се жена му, дѣцата му излѣзоха неблагоприятни, напуснаха го и се разпилѣха по свѣта. Дѣдо Недко остана самъ, обѣднѣ, отчая се и въ Бога и въ хората, напусна старото си изкуство и се пропи. Той не захвърли четката, но вмѣсто икони рисувахе сега фирми, завѣси за селски театри, боядисваше кѣщи, украсяваше съ патриотични изображения дѣната на новитѣ каруци, нѣщо на мода тогава. Самъ той се измѣни много. Отъ прѣдишното смирение, душевна чистота и благонравие на божи служителъ у него нищо не бѣше останало. Обезвѣренъ, съ измѣчена и ожесточена душа, той бѣше се прѣвѣрналъ въ лекомисленъ и пороченъ човѣкъ, разюзданъ и смахнатъ бѣбрица. Трудътъ не го радваше вече, изкуството не го увличаше. Житията на светцитѣ помнѣше още добрѣ, но той не черпѣше вече отъ тѣхъ теми и вдѣхновение, както нѣкога, а най-безсрамно ги прѣиначаваше и разказваше анекдоти, отъ които дори и старитѣ хора се червѣха. Но лицето му си оставаше лице на постникъ и каквото и да говорѣше, самъ почти никога не се засмиваше.

Дѣдо Недко се застоя въ Люляково и не мислѣше да си ходи. Той поиска да се отплати на Къня за гостоприемството му. Направи прѣди всичко нова фирма на крѣчмата. Вмѣсто прѣдишнитѣ разкривени букви, чѣртани собственорѣчно отъ Къня, той нарисува нови и хубави. Въ срѣдата на табелата една рѣжа държеше шише вино и пълнѣше чаши, наредени на поднось, подкрѣпянъ отъ друга, сѣщо тѣй отсѣчена до лакъта рѣжа. Въ тоя надписъ крѣчмата на Къня бѣше наречена крѣчма „Успокоение“. Мнозина недоумѣваха и се чудѣха, като четѣха това име. Къню едва скриваше усмивката си. За-